

en Række Indgreb i det økonomiske Liv, men planløse Indgreb, uden Sammenhæng, uden Villie til at føre dem igennem, saa at de kunde bringe virkelig nyttige Resultater, og stadig med en Tilbøjelighed til at fornægte selve de Handlinger, man for sit Vedkommende deltog i, og lægge dem fra sig som noget, der i Virkeligheden ikke kunde føre til noget nyttigt. Man har forsøgt at beskytte danske Materialer ved de Bygninger, der opføres med Tilskud fra Myndighedernes Side, man har anvendt Fragnedsættelser, man har anvendt lidt Laan hist og her til en og anden Industri, og man har ogsaa i visse Tilfælde gennemført Importregulering her i Landet, men alt saaledes, at man stadig sagde: Ja, dette her er noget, vi saadan gaar med til, men det betyder til syvende og sidst ingenting. Undertiden lod man endog forstaa, at naar det kom til Stykket, var det i Virkeligheden skadeligt, og bestandig herskede der Usikkerhed om, hvor vidt det vilde blive opretholdt, i 14 Dage, 1 Maaned eller nogle Maaneder, hvorfor det fornuftigvis ikke kunde komme til at øve den heldige Indflydelse, som var ønskelig, og som fra anden Side var tilsigtet ved de paagældende Foranstaltninger. Det samme gælder de Nødhjælpsarbejder, som den højtærede Indenrigsminister i 1921 fremsatte Forslag om. Vi paapegede den Gang under Forhandlingen, at saaledes som Forslaget om Nødhjælpsarbejder var formet, kunde det ikke ventes, at det kunde bringe Resultater af Betydning. Baade overfor Kommunerne og overfor Arbejderne var Reglerne af en saa uheldig Karakter, at man ikke kunde gøre sig Forventning om store Resultater. Resultaterne er jo ogsaa blevet endogsaa ganske overordentlig smaa. Men hvad sker der saa, naar dette viser sig? Ja, saa kommer den højtærede Indenrigsminister her og siger: Der kan man se, det kan slet ikke hjælpe noget at iværksætte saadant noget, og det er oven i Købet Arbejdernes Skyld, at der ikke bliver noget ud af det.

Det er overhovedet Karakteren af Ministeriets hele Behandling af de økonomiske Forhold. Og den samme Usikkerhed, den samme Vaklen prægede jo Ministeriets Optræden ved det største Indgreb i det økonomiske Liv, der fra Statens Side i lang Tid er foregaaet, nemlig den Bankordning, der gennemførtes i to Afsnit nu i forrige Sommer og Efteraar.

Ligesom man i disse Aar ikke paa virksomhedsfuld Maade har stræbt at afbøde Krisens Ulykker og Følger, hvor de kunde afbødes,

saaledes har man ogsaa indtaget en ret underlig Holdning med Hensyn til den Hjælp, man yder dem, der rammes haardest af denne Krise. Arbejdsløshedsunderstøttelsen er vel blevet opretholdt, men paa hvilken Maade? Paa hvilken Maade omtales ikke denne Arbejdsløshedsunderstøttelse fra Ministeriets Side og fra de Partiers og navnlig den Presses Side, som støtter Regeringen? Bestandig fornægtende, bestandig ligesom læggende den fra sig i en underlig hadefuld Tone. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Stauning) i Gaar med megen Ret bebrejdede den højtærede Indenrigsminister hans affejende Form under Omtalen af disse Spørgsmaal og beklagede sig over de lidet heldige Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Statsminister ved den meget omtalte Banket, forudsat naturligvis, at Statsministerens Udtalelser virkelig er faldet saaledes, som de er blevet refereret i Pressen. Den Lov, der gennemførtes om Understøttelse til de arbejdsløse, var i sig selv mangelfuld, selv om den blev betydelig forbedret under Forhandlingerne her i Tinget. Men ogsaa i Anvendelsen af den synes det mig, at den højtærede Indenrigsminister har taget et underligt Standpunkt. Der har været en Tilbøjelighed til at sige: Der skal saa ganske ekstraordinært meget til, for at man overhovedet kan erkende, at ekstraordinær Arbejdsløshed foreligger i noget Fag. I al Almindelighed vil man dog vist ikke gaa ud fra, at en Arbejdsløshed paa mere end nogle faa Procent kan siges at være regelmæssig, ordinær, men man maa op til 20 pCt., eller mere i adskillige Tilfælde, før man fra Regeringens Side vil erkende, at der foreligger ekstraordinær Arbejdsløshed. Betyder det nu, at der spares Penge for det danske Samfund, hvad man dog skulde tro var Formaalet dermed? Nej, selvfølgelig ikke, de arbejdsløse skal jo have de Penge, og de faar dem, men de faar dem blot fra de Kommuner, som i Forvejen har de vanskeligste Forhold, under Form af Hjelpekasseunderstøttelse, i Stedet for at faa dem under de regelmæssige Former gennem Statens Medvirken til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Man flytter Udgiften fra Staten over til en Gruppe af Kommuner paa en Maade, som det synes mig, at man i Virkeligheden ikke kan være bekendt fra Statens Side.

Man har da i den Tid, denne økonomiske Krise har staaet paa i Danmark, fra vor Ledelses Side spildt Tiden. I Stedet for at lægge en samlet Plan — skiftende